

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน การให้การศึกษาแก่ประชากรของชาติถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก และต้องให้ผู้ที่เข้ารับการศึกษามีความสามารถพึ่งตนเอง คือประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ตามสมควรเมื่อจบการศึกษา ไม่ว่าจะจบการศึกษาระดับใด รวมทั้งสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ตามอัธยาศัย ทั้งที่ กมล สุคประเสริฐ (2527 : 36-37) กล่าวว่า

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 กติ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 กติ ทางกึ่งกลางเป็นหลักสูตรของการศึกษาพัฒนา เพราะหลักสูตรโคมุงเน้นพัฒนาบุคลิกภาพของคนไทยในอนุภาคเป็นสำคัญ จุดหมายของหลักสูตรมุ่งเน้นการพัฒนาคน ซึ่งมีโคมุงเพียงแต่ความรู้วิชาการ แต่มุ่งในทุก ๆ ด้าน... โดยเฉพาะอุปนิสัยในการทำงาน อาจกล่าวได้ว่าเป็นสามัญศึกษาชนิดที่มีปฐมนิเทศในสถานการงานพื้นฐานอาชีพ

หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบันจึงถือเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง ผู้ที่เรียนจบหลักสูตรต้องประกอบอาชีพได้ และเป็นคนดีของสังคมเพราะหลักสูตรได้ให้ทั้งการศึกษาทั่วไปและความรู้พื้นฐานอาชีพแก่ผู้เรียน

ตามลักษณะของหลักสูตรดังกล่าว หลักสูตรจึงแบ่งเป็นหลายกลุ่มวิชา อย่างไรก็ตามทุกกลุ่มวิชา ผู้เรียนจะต้องเรียนภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ และตามประกาศของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ (2526 : ไม่มีเลขหน้า) ก็กำหนดว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาหนึ่งที่นักเรียนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 จะต้องสอบเพื่อคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาของรัฐนั้นเป็นเพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ คนไทยทุกคนจึงควรได้เรียนรู้วัฒนธรรมทางภาษาของชาติและกระแสนวทยาการของภาษาประจำชาติคนเป็นอย่างดี แต่ที่ปรากฏว่า การเรียนการสอนภาษาไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 4) กล่าวว่า "ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุดคือ การขาดความเอาใจใส่และความพยายามที่ค้นหาเทคนิคการสอนที่ได้ผล และการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า ซึ่งต้องถือเป็นความรับผิดชอบทั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงลงมาถึงครูที่สอนร่วมกัน" และเอกวิทย์ ๗ กลาง (2523 : 4) ก็กล่าวสนับสนุนเรื่องนี้ว่า "แม้จะมีการเปลี่ยนหลักสูตรใหม่ ประสิทธิภาพการเรียนการสอนยังไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร ข้อบกพร่องส่วนมากเกิดจากครูผู้สอนยังใช้วิธีสอนแบบหลักสูตรเก่า" ดังนั้นครูผู้สอนภาษาไทยจึงจะต้องพัฒนากระบวนการเรียนการสอนอย่างมากเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย การสอนภาษาไทยจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ถ้าครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมยิ่งขึ้น และวิธีที่จะส่งเสริมให้ครูภาษาไทยมีประสิทธิภาพดังกล่าวก็คือ ผู้บริหารทางวิชาการในโรงเรียนจะต้องจัดให้ครูผู้สอนภาษาไทยได้รับการนิเทศทางวิชาการ และเทคนิคการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งสมรรถภาพในการปฏิบัติการสอนวิชาภาษาไทย

จุไรรัตน์ หมั่นพงษ์สดาพร (2516 : 13) กล่าวว่า "บุคคลที่มีหน้าที่สำคัญในการนิเทศครูภาษาไทยเพื่อให้ได้ปรับปรุงตนเองทั้งด้านหลักสูตร เนื้อหา และความสามารถในการสอนก็คือศึกษานิเทศก์สายภาษาไทย" เพราะเป็นผู้มีความรู้ชัดเจนและได้รับการฝึกฝนด้านการสอนมาแล้ว จึงสามารถให้คำแนะนำแก่ครูภาษาไทยในการปรับปรุงการสอนได้ และการนิเทศย่อมจำเป็นสำหรับครูภาษาไทยทั้งเก่าและใหม่ เพราะแม้ครูเก่าจะมีความรู้จริงแต่เมื่อสอนมานาน ความรู้และวิธีสอนอาจล้าหลัง ส่วนครูใหม่ก็ยังขาดความมั่นใจในการสอน ดังที่กมล สุกประเสริฐ (2527: 40) กล่าวว่า "...ยิ่งครูที่จบมาใหม่ ๆ ไม่ได้ศึกษาหลักสูตรให้ถี่พอ ความที่ไม่รู้พื้นฐานของเด็ก ไม่รู้จักหลักสูตร และความที่คนเรียนมาใหม่และสูง แทนที่จะสอนเด็กมัธยมศึกษปีที่ 1 ก็กลายเป็นสอนระดับปริญญา" ดังนั้นครูภาษาไทยจึงต้องการนิเทศทางวิชาการ เพื่อให้รู้เทคนิคการสอนภาษาไทยให้ได้ดีขึ้น ดังที่โรเบิร์ต ซี แมกคีน และ เอช เอช มิลส์ (Robert C. McKean and H.H. Mills 1965: 84) กล่าวสนับสนุนในเรื่องนี้ว่า "ครูที่ขาดประสบการณ์ในการสอน และครูที่จบการศึกษาใหม่ จะต้องการความช่วยเหลือทางด้านนิเทศมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมาแล้ว" และ ภิญญา สาร (2523: 46) ก็กล่าวถึงความสำคัญของการนิเทศว่า

การนิเทศการศึกษาทำให้วิชาชีพทางการศึกษาเจริญงอกงาม ทำให้ครู อาจารย์ได้พัฒนาตนเองก็ยิ่งขึ้น มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์และมีประสิทธิภาพในการทำงานทางการศึกษามากขึ้น การนิเทศการศึกษาจึงทำให้เกิดการปรับปรุงและเกิดการเลือกเอาสิ่งที่ดีที่สุดมาเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษา

แต่ในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของไทยในปัจจุบันนี้ การนิเทศการสอนโดยศึกษานิเทศก์ยังไม่เพียงพอและไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่โสภณ รอคทอง (2521 : 1) กล่าวว่า "การดำเนินการนิเทศการศึกษาในส่วนภูมิภาคนั้น ยังประสบปัญหา กรมสามัญศึกษาได้พยายามแก้ปัญหาและพยายามปรับปรุงงาน ด้านนี้ให้มีประสิทธิภาพตลอดมาแต่การนิเทศก็ยังไม่บรรลุเป้าหมาย" เหตุที่การนิเทศ การศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จนั้น นิพนธ์ ไทยพาณิชย์ (2526 : 13-16) ได้สรุปถึงปัญหาในการนิเทศว่า

ครูส่วนมากไม่ชอบการนิเทศครูสอนเห็นว่าการนิเทศไม่ได้ช่วยในการปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น ศึกษานิเทศก์ต้องการปฏิบัติหน้าที่การนิเทศมากกว่าความต้องการของครูที่จะขอรับการนิเทศ และครูเห็นว่าศึกษานิเทศก์ช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนของครูได้น้อย การแนะนำไม่ตรงตามที่ครูต้องการ

และปัญหาการนิเทศอีกอย่างหนึ่งคือ ทั่วครูภาษาไทยก็ไม่ได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ ก็เห็นจากงานวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศของครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามการรับรู้ของครู" ของศศิญา โสรัจสุขะโต (2524 : 55) พบว่าครูส่วนใหญ่ร้อยละ 58.62 ใ้รับการนิเทศจากหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย มีครูเพียงร้อยละ 28.16 ที่ได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ จากสถิติดังกล่าวย่อมเห็นว่า ครูภาษาไทยส่วนใหญ่ได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์สายภาษาน้อยมาก ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะจำนวนศึกษานิเทศก์สายภาษาไทยในแต่ละเขต การศึกษาหรือแต่ละจังหวัดมีจำนวนน้อย และยังเป็นผู้ที่ขาดประสบการณ์ ขาดความชำนาญด้านการสอนเท่าที่ควร ดังที่สุจริต เพ็ชรชอบ (2514 : 26) กล่าวว่า "ประเทศไทยเรานั้นมีศึกษานิเทศก์ทั่วไปและเฉพาะวิชาอยู่เป็นจำนวนพอควร แต่ก็ยังไม่มากเท่าที่ต้องการ" และกึ่งที่บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 5) กล่าวว่า "การฝึกอบรมครูของใช้คนที่รู้ที่ชำนาญฝึก...แก่ครูสอนภาษาไทยได้รับการถ่ายทอดความชำนาญน้อยที่สุด"

เมื่อเป็นดังกล่าว การจัดการนิเทศการสอนแก่ครูภาษาไทยโดยจัดการนิเทศภายในโรงเรียน จึงน่าจะได้นผลดีกว่ามาก ดังที่อาคม จันทสุนทร (2519 : 10) ได้กล่าวสนับสนุนว่าการนิเทศภายในโรงเรียนก่อให้เกิดผลดีหลายประการคือ

1. เป็นการเสริมกำลังของศึกษานิเทศก์และผู้บริหารการศึกษาซึ่งมีไม่เพียงพอที่จะนิเทศได้ทั่วถึง
2. การนิเทศในสถานศึกษา ผู้นิเทศเป็นผู้ใกล้ชิดกับปัญหา ย่อมรู้ปัญหาได้ถี่ และสามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุดกว่าที่ศึกษานิเทศก์มานิเทศ
3. ผู้นิเทศในสถานศึกษาสามารถติดตามผลได้ตลอดเวลา สามารถดำเนินงานต่อไปโดยไม่ขาดการต่อเนื่อง
4. ผู้นิเทศในสถานศึกษาคุ่นเคยกับครูอยู่แล้ว ทำให้บรรยากาศการนิเทศเป็นกันเอง

การนิเทศภายในโรงเรียนนั้น ยุพิน พิพิธกุล (2527 : 4) ได้ให้หลักการไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. สำรวจปัญหาและความต้องการของผู้รับการนิเทศ
2. กำหนดจุดประสงค์การนิเทศให้แน่นอน
3. กำหนดหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละบุคคลในการนิเทศให้แน่นอน
4. คำนึงเสมอว่า การนิเทศเป็นการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมด
5. การนิเทศต้องยึดหยุ่นตามสภาพของโรงเรียน
6. ผู้นิเทศต้องใช้หลักจิตวิทยาและมนุษยสัมพันธ์
7. การนิเทศเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ควรมีการประเมินผลเป็นระยะ และประเมินผลโครงการทั้งหมด

ตามหลักการนิเทศดังกล่าว ในการกำหนดตัวบุคลากรที่รับผิดชอบในการนิเทศภายในสำหรับครูภาษาไทย ก็คือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งนับว่าเป็นผู้มีประสบการณ์ เพราะปฏิบัติงานด้านวิชาการมาไม่น้อยกว่า 3 หรือ 5 ปี ตามคุณสมบัติข้อหนึ่งของหัวหน้าหมวดวิชา จึงมีความชำนาญมากพอที่จะเป็นผู้นิเทศงานวิชาการแก่ครูภาษาไทยได้เป็นอย่างดี และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

มีความใกล้ชิดกับครูและนักเรียนย่อมจะมองเห็นปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย มองเห็นความต้องการของครู จึงสามารถที่จะมองเห็นช่องทางในการนิเทศการสอนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติให้ได้รับผลดีที่สุด

จากเหตุผลดังกล่าว หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยจึงมีบทบาทมากที่สุดในการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการแก่ครูในสายวิชาของตน เนื่องจากมีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของครูในหมวดวิชาภาษาไทยโดยตำแหน่งอยู่แล้ว และยังมีหน้าที่รับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการบริหารงานวิชาการ ซึ่งได้แก่งานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนทุกชั้นตอนทุกกระบวนการทั้งที่ กรมสามัญศึกษา (2522 : ไม่มีเลขหน้า) ได้กำหนดหน้าที่ของหัวหน้าหมวดวิชาว่า "หัวหน้าหมวดวิชาคือผู้ที่รับผิดชอบงานวิชาการของโรงเรียน รองจากผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ" จึงเป็นผู้ที่จะต้องประสานงานและดูแลงานวิชาการทุกด้านในหมวดวิชาให้เป็นไปโดยเรียบร้อย

ในฐานะที่หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้นำทางวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยจึงจำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่นี้เทศงานวิชาการแก่ครูในหมวดวิชาอย่างเต็มที่ เพื่อให้เป็นการปรับปรุงงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาต้องคอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำแก่ครูผู้สอนภาษาไทยได้โดยไม่ต้องคอยคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์ซึ่งอาจไม่ทันทั่วถึง หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยอยู่ใกล้ชิดกับครูภาษาไทยมากที่สุด สามารถนิเทศ แนะนำ ชี้แจงสิ่งต่าง ๆ แก่ครูภาษาไทยได้ตลอดเวลาอยู่แล้ว

จากรายงานการประเมินมาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษาของกรมสามัญศึกษาในส่วนภูมิภาคปี พ.ศ. 2522 (2522 : 55-56) พบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคทั่วประเทศ ควรปรับปรุงงานวิชาการเป็นอันดับแรก ซึ่งได้แก่การใช้หลักสูตรและเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร การเรียนการสอน การวางแผนงานวิชาการ

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงสนใจที่จะศึกษาความเห็นของครูผู้สอนภาษาไทยและหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยเอง เกี่ยวกับการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยเพื่อจะไ้ทราบว่ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยเองและครูผู้สอนภาษาไทย

มีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาแก่ครูภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอย่างไร เพื่อจะได้นำผลการวิจัยมาเสนอแนะแก่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและผู้ที่จะดำรงตำแหน่งหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยในอนาคต ให้ตระหนักถึงหน้าที่ของตน จะได้ปรับปรุงการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการแก่ครูในหมวดวิชาภาษาไทยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อครูภาษาไทยจะได้มั่นใจในการสอนมากขึ้น เนื่องจากมีหัวหน้าหมวดวิชาที่รู้หน้าที่และพร้อมจะช่วยเหลือ ส่งเสริม สมรรถภาพการสอนของครูภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการส่งเสริมคุณภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคนี้ให้มีประสิทธิภาพ ผลตามเป้าหมายการศึกษาที่วางไว้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทย เกี่ยวกับการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านต่างๆ ดังนี้คือ ด้านหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาและหนังสือเรียน วิธีสอน สื่อการสอน กิจกรรมประกอบการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร การวัดและประเมินผล และด้านความก้าวหน้าทางวิชาการของครูสอนภาษาไทย

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทย เกี่ยวกับการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สมมติฐานในการวิจัย

ตามระเบียบกรมสามัญศึกษาว่าด้วยการแต่งตั้งหัวหน้าหมวดวิชา พ. ศ. 2522 (2522 : หมวด 2) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของหัวหน้าหมวดวิชา ว่า "ข้อ 10 (2) เป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำทางวิชาการของสถานศึกษาได้ และสามารถนิเทศงานทางวิชาการในหมวดวิชาที่รับผิดชอบได้เป็นอย่างดี" และได้กล่าวถึงอำนาจหน้าที่ของหัวหน้าหมวดวิชาว่า "ข้อ 10 (6) นิเทศงานวิชาการในหมวดวิชาที่รับผิดชอบเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและการใช้วัสดุ

อุปถัมภ์ของข้าราชการครูในหมวดวิชานั้น" ดังนั้นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าหมวดวิชาจึงเป็นผู้ที่ผ่านการปฏิบัติงานมานานพอที่จะมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานด้านวิชาการเป็นอย่างดี ย่อมจะตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการตามอำนาจหน้าที่ในระเบียบดังกล่าว และตัวครูผู้สอนภาษาไทยเองก็มีโอกาสได้รับการนิเทศทางวิชาการจากหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยมากกว่าศึกษานิเทศก์อยู่แล้ว เนื่องจากผู้นิเทศเป็นบุคลากรในโรงเรียนมีความใกล้ชิดกับครูภาษาไทยมาก สามารถมองเห็นปัญหาและความต้องการช่วยเหลือของครู ครูภาษาไทยย่อมเห็นว่า หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยจะต้องปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการไต่ถาม

จากข้อความข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยตามการรับรู้ของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้า

หมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปีการศึกษา 2528

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยเกี่ยวกับภาระปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยในสถานต่าง ๆ 8 สถานคือ สถานหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาและหนังสือเรียน วิธีสอน สื่อการสอน กิจกรรมประกอบการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร การวัดและประเมินผล และสถานความก้าวหน้าทางวิชาการของครูภาษาไทย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำตอบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ถือว่าเป็นข้อมูลที่เป็นความจริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยเข้าใจงานในหน้าที่และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับหน้าที่ที่ปฏิบัติงานนิเทศทางวิชาการแก่ครูผู้สอนภาษาไทยให้เกิดผลดียิ่ง

2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานวิชาการของครูผู้สอนภาษาไทยและเป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยในการเตรียมตัวทางวิชาการเพื่อเป็นการเป็นหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยที่ดีในอนาคต

3. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารการศึกษาตั้งแต่ระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาขึ้นไปในการปรับปรุงอัตราค่าจ้าง คุณวุฒิ และคุณสมบัติของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับหน้าที่ในการนิเทศงานทางวิชาการ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ครูภาษาไทย หมายถึง ผู้ที่มีตำแหน่ง เป็นครูสอนรายวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย หมายถึง ครูภาษาไทยที่ทำงานวิชาการในตำแหน่งหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยหรือช่วยหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยหรือหัวหน้าระดับที่เป็นผู้ช่วยหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยโดยตำแหน่งในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. การนิเทศทางวิชาการ หมายถึง กิจกรรมหรือการกระทำทุกอย่างที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยให้การสนับสนุนช่วยเหลือครูในหมวดวิชาให้ปฏิบัติงานวิชาการด้านหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาและหนังสือเรียน วิธีสอน สื่อการสอน กิจกรรมประกอบการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร การวัดและประเมินผล ด้านความก้าวหน้าทางวิชาการแก่ครูผู้สอนภาษาไทย เพื่อให้ครูสามารถปรับปรุงการปฏิบัติงานด้านวิชาการให้การเรียนการสอนภาษาไทย มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4. โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย